

[Ditlevsen.]

satserne, som mit parti finder ganske rimelige. Jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Peter Larsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Vagn Bro, i dag er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne udtale, at venstre kan tiltræde grundprincipperne i dette lovforslag. Vi vil dog finde en kort udvalgsbehandling formålstjenlig.

Venstre finder dette forslag gavnligt af to grunde. For det første finder vi, at det er af stor værdi for efterslægten, at man inden for de enkelte landsdelsområder indsamler og bevarer genstande fra fortiden og gør disse tilgængelige, således at de kan udnyttes i folkeoplysningens og videnskabens tjeneste.

For det andet bygger den hidtidige lovgivning — og dette føres jo videre med denne ændring — på hjælp til selvhjælp, idet statens tilskud sættes i forhold til de stedlige tilskud, også de private fondes, amters og kommuners.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der fra statens lokalmuseums-tilsyn er modtaget en redegørelse, der går ud på, at lovgivningen af 1958 har virket tilfredsstillende, samt en indstilling om forhøjelse af satserne for statens tilskud. Denne forhøjelse går for de almindelige museer ud på, at der ydes tilskud på 100 pct. for de første 5.000 kr. stedlige tilskud og 50 pct. af resten, dog ikke over 75.000 kr. Dette er en forhøjelse fra 3.000 kr. og 50.000 kr. For landsdelsmuseer ydes der et særligt tilskud derved, at det beløb af de stedlige tilskudsberettigede tilskud, hvoraf staten yder tilsvarende, forhøjes med 28.000 kr. til 33.000 kr., altså en forhøjelse i forhold til den nugældende lov med indtil 28.000 kr. Da mange af disse ret store lokalmuseer må have museumskyndig medhjælp, må dette anses for forsvarligt, og det, jeg kunne tænke mig at ønske en kort

drøftelse af i udvalget, er netop denne medhjælps art.

Jeg kan altså tilsige mit partis velvillige og hurtige behandling af lovforslaget.

Poul Thomsen: Lad det være sagt med det samme, at det konservative folkeparti gerne følger den højtærede kulturministers henstilling i fremsættelsen om en hurtig og velvillig behandling af det foreliggende lovforslag om ændring af lov om de kulturhistoriske lokalmuseer, så meget mere som både fremsættelsen, de bemærkninger, der er knyttet til lovforslaget, og den indstilling, som er kommet fra statens tilsyn med lokalmuseerne, har givet et meget fyldigt indtryk af, hvorledes loven har virket gennem de fem år, der er gået.

Da loven i 1958 blev vedtaget, blev der indføjet en revisionsbestemmelse, og det er den, der nu sker fyldest ved den behandling, som her finder sted. Det, at der nu må foretages en ændring, viser, at det var nødvendigt og rigtigt, at man optog en revisionsbestemmelse i loven. Lige så rigtigt er det sikkert, at det nu foreslås, at loven i folketingsåret 1968-69 på ny skal tages op til revision; der sker en så hurtig udvikling på museernes område, også inden for det forskningsmæssige, at det vil være rimeligt, at vi om 5 år tager op til fornyet overvejelse, hvorledes det skal gå fremover.

Ved debatten i 1958 udtrykte jeg tvivl med hensyn til, om det var muligt at få det fornødne fagligt uddannede personale; nu vil jeg gerne spørge den højtærede minister, hvordan det er gået i denne henseende, hvor ofte der er givet dispensation fra lovens § 2, stk. 2, om fagligt uddannet personale, og, hvis der er givet sådanne dispensationer, med hvilken motivering det da er sket.

Det ærede medlem hr. Ditlevsen nævnte, at man kunne konstatere et stigende publikumsbesøg på museerne. Det hilser jeg selvfølgelig med stor tilfredshed; men er det kun en opfattelse, man har, eller kan det ligefrem dokumenteres med tørre tal?

Jeg har lagt mærke til, at de kommunale